

Hoofdstuk 1

Het levende wezen waar mijn broer op de hele wereld het allermeeft van houdt, is tot mijn zeer grote genoegen een hond.

Nou ja, dat is niet helemaal waar. Eli's leven draait om één massamiddelpunt: Rue, zijn verloofde. En na twee jaar observeren, bestuderen, plagen, mijn ogen half dichtknippen en hoogdravende gesprekken met haar voeren, moet ik toegeven dat ik hem daar geen ongelijk in kan geven. Rue is uniek, en gecompliceerd, en loyaal, en stil, en de meeste mensen mogen haar niet zo.

Eerst vermoedde ik dat ze kil was. Ik was bang dat haar relatie met mijn broer gedoemd was om van één kant te komen en dat zij uiteindelijk zijn hart zou breken. Maar in de loop der tijd is gebleken dat ze alles voor hem overheeft, inclusief geduldig interesse veinzen als zijn kleine zusje voor de vierde keer in een maand zit te vertellen dat ze overweegt een pony te laten knippen.

Ik ben tot de conclusie gekomen dat zij zijn liefde waard is.

De hond echter dateert van vóór Rue. Tiny is een lieve asielhond, zes jaar oud, een lobbies van bijna honderd kilo. Zijn hobby's zijn onder andere snurken, zichzelf onderkwijlen en tegen iedereen opdringerig aanhankelijk doen. En toen Eli opperde dat het misschien wel leuk zou

zijn om in het buitenland te trouwen, met alleen goede vrienden en familie erbij, was het Rue die zei: *'We kunnen beter iets dichtbij zoeken.'*

'Waarom?'

'Je wilt Tiny er toch ook bij hebben?'

Inderdaad: zijn liefde waard.

Gelukkig is Tiny dol op reizen, zodat ze Europa niet hoefden af te schrijven. Helaas vervoert niet elke luchtvaartmaatschappij honden van berenformaat die panisch beginnen te blaffen als ze wakker worden van de stank van hun eigen scheten. Tiny's ondermaatse slaaphygiëne is heel triest, maar biedt wel een openingetje, een kans die ik met beide handen aangrijp.

'Ik heb een maatschappij gevonden,' zei ik een paar weken vóór de bruiloft tegen Rue en Eli. *'De vlucht komt pas een dag later aan, maar ze bieden allerlei speciale voorzieningen voor grote honden. Dat is fijn voor Tiny. En ik ga wel met hem mee.'* Ik glimlachte naar Tiny, die zijn kop al op mijn knie had gelegd. *'Hé, mooie jongen. Wil je op reis met tante Maya?'*

Hij kwispelde zo hard met zijn staart dat het me niet zou verbazen als hij was opgestegen.

Zo slaagde ik erin om één dag af te schaven van Helweek, een dag die ik kon doorbrengen in het gezelschap van de enige man die mijn hart nog nooit gebroken had. *'Tiny Archibald Killgore,'* zeg ik tegen hem wanneer hij op zijn rug in het gangpad gaat liggen en zich lekker op zijn buik laat kroelen door de zeventien nieuwe beste vrienden die hij gemaakt heeft sinds we aan boord zijn gegaan. *'Jij stelt mij nóóit teleur.'*

Tijdens een korte turbulentie springt mijn droomgozer op mijn schoot, waar hij niet meer vanaf komt.

De reis van Austin naar het vliegveld van Catánia, één tussenstop, duurt ongeveer vijftien uur. Ik neem het weloverwogen besluit om geen wifi te kopen en in plaats van de hele vlucht gestrest met Jade te appen concentreer ik me op wat ik moet doen: mijn gordel vastmaken.

Ook al heb ik de nodige verdedigingsmuurtjes opgetrokken tegen Conor Harkness, ze moeten wel verstevigd worden.

Ik heb er nooit aan getwijfeld dat hij de bruiloft zou bijwonen. Hij is immers de beste vriend van mijn broer, als we Tiny niet meerekenen.

(Dat doe ik wel.) Ze zijn allebei vennoten, of magnaten of wat hun titel ook is, bij Harkness, een biotechbedrijf dat zich bezighoudt met een abstracte vorm van geld verdienen waar ik niets van begrijp, maar waarvan meerdere mensen me verzekeren dat het legaal is. Het is me nog niet geheel duidelijk waarom precies, maar hij is de reden dat de bruiloft plaatsvindt op Sicilië en niet bij Lake Canyon of in Galveston, Texas.

Los van een meningsverschil over het zakken van de Nasdaq Composite stond het voor Eli altijd vast dat Conor zijn getuige zou zijn.

'Zoals ik Jade uitlegde: 'Als zodanig is Conor niet het probleem.'

Alhoewel me dat ook voorkomt als een leugen. In de lucht, voorzien van een oneindige parade van frisdrankjes met een steeds hoger cafeïnegehalte, realiseer ik me dat Conor wel een opvallend grote rol speelt in mijn gedachten, voor iemand die geen probleem vormt. Ik ben niet blij met het feit dat ik zo veel van mijn intellectuele vermogen besteed aan iemand die in jaren niet aan mij gedacht heeft.

'Niet waar,' zegt een pedant, betweterig stemmetje. *'Hij heeft in elk geval vorig jaar augustus nog aan je gedacht.'*

Het is zo'n cliché – een meisje van een jaar of twintig dat verliefd is op een vriend van haar broer, die toevallig vijftien jaar ouder is. Maar misschien kan ik mezelf deze week opschonen. Mijn leven herzien. Me bevrijden van alles. Van Conor en alle bullshit tussen ons. Net als bleekwater drinken: het is onaangenaam en misschien ga ik eraan dood, maar als ik het wel overleef, ben ik een stuk sterker.

Of verkeer ik in kritieke toestand omdat mijn organen het begeven. Ik ben geen arts.

Maar dromen kan altijd, ook als mijn nachtmerrie een paar uur later werkelijkheid wordt op het vliegveld van Catánia. Terwijl Tiny vriendschap sluit met de medewerkers op het uitlaatveldje is mijn telefoon op zoek naar een netwerk om verbinding mee te maken. Ik kijk om me heen naar de warme begroetingen, luide gebaren en het ongehaaste tempo van Italië. Dan beginnen de appjes binnen te komen en ik tik op het bericht van mijn broer.

ELI: *Een chauffeur haalt jullie op en brengt jullie naar de villa.*

Klinkt goed, typ ik terug.

Eigenlijk klinkt het potentieel verschrikkelijk. Dat *jullie*, daar maak

ik me zorgen om. Eli kan doelen op Tiny en mij, of op mij en een andere genodigde. In dat geval wil ik een naam weten. Idealiter zonder erom te hoeven vragen.

Maar daar is geen tijd voor. De douane inspecteert Tiny's dikke stapel gezondheidsverklaringen en we worden de beveiligde zone uit geduwd door een stel meiden die espresso in kleine papieren bekertjes achteroverslaan alsof het mezcalshotjes zijn. Ik grijp het handvat van mijn koffer, op alles voorbereid, godzijdank. Ik zie een verveeld ogende man die een bordje omhooghoudt met de tekst KILLGORE. Naast hem staat een brunette. Nu zakt de moed me niet verder dan mijn maag. En niet helemaal tot nou ja, het middelpunt van de aarde.

Juist. Precies degene die ik hoopte te ontwijken. Vlak voor mijn gezicht.

'Maya, toch?' vraagt de vrouw, die een paar gracieuze stappen naar me toe doet. Een brede glimlach trekt een kuiltje in haar linkerwang. 'Ik ben Avery.' Ik zeg niet *dat weet ik*, want dat zou nogal creepy overkomen, alsof ik zo iemand ben die urenlang op internet de vriendin van haar crush zit te stalken om dingen te weten te komen die er uiteindelijk totaal niet toe doen.

Dat is natuurlijk precies hoe ik ben, maar dat feit hoop ik mee te nemen in mijn graf. Jade heeft strenge instructies gekregen om al mijn elektronica schoon te vegen zodra ik het loodje leg.

'Ik heb zo veel over je gehoord, Avery.' Iets beters weet ik niet te bedenken. Ik wil mijn hand al uitsteken, maar ze geeft me een hartelijke knuffel, waardoor ik mijn verreisde poriën moet smeken om een seconde lang even niet te transpireren.

'Wat leuk om je nu eindelijk te ontmoeten. Ik kan gewoon niet geloven dat het er niet eerder van gekomen is.' Ze is wat kleiner dan ik, wat een merkwaardige pose oplevert. Haar neus tegen mijn schouder. Mijn kroezende haar tegen haar mond. Wanneer ik me terugtrek, voel ik me opgelaten en slonzig in mijn joggingbroek vol hondenhaar en korte t-shirt van de universiteit van Texas.

Ik zou me afstandelijk moeten opstellen. IJzig beleefd. Het probleem is dat Avery echt heel aardig lijkt en ik hou van aardige mensen. 'Het is wel raar,' begin ik, 'dat we allebei in Austin wonen –'

'...en dat we elkaar voor het eerst zien in Italië. Nou hè? En ik heb al zo veel gehoord over Eli's zusje.'

'De geruchten zijn zwaar overdreven.'

Ze houdt haar hoofd schuin. 'Geruchten waarover?'

'Alles.'

Ze begint te lachen, welluidend, een beetje hees. Shit, het klinkt zelfs sexy. 'Nee, nee – je broer en Minami zijn zo trots op je. Al die start-ups die je wilden hebben en die prijs die je gewonnen hebt en dat MIT-ge-doe – iedereen heeft de grootste bewondering voor je. Ik vond het heel jammer dat ik de enige was die jou nog niet kende.'

'Nou, dat is eigenlijk mijn schuld. Jij bent toch pas afgelopen zomer bij Harkness komen werken? Ik heb het grootste deel van vorig jaar doorgebracht in Zwitserland. Ben pas een paar weken geleden teruggekomen.'

'Je bent moeilijk te pakken te krijgen, dat is één ding wat zeker is.' Haar schouderophalen is net zo mooi en smaakvol als haar hele verschijning, ook al heeft ze er net een trans-Atlantische vlucht op zitten. Ik wil haar niet in verlegenheid brengen door naar haar dauwfrisse huid en niet-opgezette ogen te staren; daarom kijk ik geforceerd om me heen. Neem de herenigingen in me op, het geroezemoes in allerlei talen, de omhelzingen en de zoenen. De chauffeur van Eli hurkt bij Tiny en aait hem over zijn kop, een bereidwillige nieuwe onderdaan voor onze koning.

Avery blijft me aankijken. 'Sorry. Het is niet mijn bedoeling om je aan te staren, maar het is zo... opvallend.'

'Wat?'

'Hoeveel je op Eli lijkt.'

Ik moet lachen. 'Ja, dat hoor ik vaak.' Ik ben eraan gewend dat mensen mij eerst zien als het kleine zusje van Eli Killgore en pas later als zelfstandig persoon. Ik vind het niet zo erg.

'Ja. Je lijkt op hem, maar toch...'

'Maar toch ook helemaal niet?'

'Ja. Heel merkwaardig.'

Ik geef haar mijn standaardantwoord. 'Het komt door de zwarte krullen. En de blauwe ogen.' Eerlijk gezegd is het veel meer dan dat. Eli

en ik hebben dezelfde kin, scherpe hoektanden en buitensporig lange benen. We hebben zware wenkbrauwen, een gewelfde bovenlip en de beruchte smalle arendsneus van de Killgores. De hoofdrolspeler op ons gezicht. *‘Een zwaarwichtige, trotse neus,’* zei pa altijd, waarop ik mijn hoofd schudde. Ik zat make-uptutorials te googelen om te leren hoe ik er met schaduwen een leuk wipneusje van kon maken en rekende uit hoelang ik moest sparen voor plastische chirurgie. Op mijn dertiende bood Jade aan om me een klap te geven met een hockeystick, om te kijken of het *‘de boel misschien een beetje zou herverdelen?’* Nou nee, liever niet.

Op een dag werd ik wakker en besloot dat mijn gezicht zo prima was. Pa zou zo blij zijn dat ik de Killgore-genen nu omarmd heb, nee, dat ik ermee pronk.

‘Prachtig, die familiegelekenis.’ Avery lacht schaapachtig. ‘Ik zal erover ophouden. Alleen, je bent zo mooi, en hij is...’ Ze trekt een grimas, alsof ze zich realiseert wat ze wil gaan zeggen.

‘Nee, ik snap het wel.’ Ik wuif haar zorgen weg, want ik weet waar ze over valt. Eli en ik zijn gemaakt van precies dezelfde onderdelen, maar het uiteindelijke resultaat maakt een heel andere indruk. Bij de een zijn dezelfde gelaatstrekken knap en bij de ander zijn ze mooi. Daar komt bij dat hij traditioneel mannelijk is, terwijl mijn persoonlijke stijl zo schattig is als het maar kan.

‘Weet je,’ zegt ze, ‘volgens mij kunnen jij en ik het prima met elkaar vinden.’

Ik slik moeizaam. Omdat ze zo aardig is. Bij het idee van vriendschap met deze vrouw die –

‘Gaan?’ onderbreekt de chauffeur ons. Hij is wat ouder. Rond. Lijkt niet voldoende Engels te spreken om het gesprek tussen Avery en mij te volgen, maar tjonge, hij is wel dol op Tiny.

‘Gaan,’ herhaalt hij dwingend, wijzend op de uitgang.

‘Ja, graag,’ zegt Avery.

Ik knik ook. Opgelucht.

Met een vragend gezicht wijst hij naar mijn koffer. Wanneer ik mijn hoofd schud, knipoogt hij en pakt Avery’s koffer. Samen lopen we de felle Siciliaanse hitte in.

Hoofdstuk 2

De eerste keer dat ik naar Europa ging, was ik bijna zeventien. Ik had vervroegd eindexamen gedaan van de middelbare school, gedreven door de onweerstaanbare drang om *fuck! Weg te gaan uit Austin! Uit Texas! Uit de States! Nu meteen!*

Fuck. Ik. Wil. Hier. Weg.

Het was geen weloverwogen beslissing. Ik schreef me niet in bij de universiteit van Edinburgh omdat ik op zoek was naar een prestigieus onderzoeksinstituut dat me een keiharde academische omgeving zou bieden – ook al bleek dat toevallig zo uit te komen. Daar bofte ik dan weer mee. Mijn keuze voor onderwijsinstelling kwam neer op drie criteria: kwam ik in aanmerking voor een studiebeurs? Werd de opleiding gegeven in het Engels? En: was de locatie ver genoeg verwijderd van het zwarte gat van mijn slechtste herinneringen? Schotland bleek gewoon de eerste regio te zijn die aan alle criteria voldeed en zodra ik de bevestiging van mijn inschrijving kreeg, pakte ik mijn koffers.

Ik was niet heel rationeel. Maar ja, van een tiener wier ouders binnen twee jaar allebei onverwacht waren overleden, waarna ze bij een broer kwam te wonen die ze nauwelijks kende, kun je nauwelijks verwachten dat ze rationaal handelde.

Het was een zware tijd. Vóór de ziekte, vóór het ongeluk, was ik mijn moeders beste vriendin en papa's kleine meisje. Ik miste ze zo erg en kropte zulke bergen verdriet op dat ik voortdurend het idee had dat ik zou stikken. Slechts één ding gaf me lucht: mijn woede. Die drong door mijn ribbenkast heen en prikte gaatjes in mijn longen. Mijn woede stelde me in staat te functioneren en hield me in leven.

Hoe verdwaasd en gedesoriënteerd en jóng ik toen ook was, ik begreep wel dat mijn boosheid niet gezond was, evenmin als de strategieën die ik hanteerde om me staande te houden. De mensen die van me hielden duwde ik zo van me af en door mijn voortdurende uitbarstingen isoleerde ik mezelf. Dat besepte ik toen al. Maar woedend zijn was alles wat ik had. Therapie hielp wel, maar niet genoeg. Dat gold ook voor de medicijnen. Daarom werd ik opstandig. Ik verzette me tegen mijn broer, die net zo verloren was als ik. Ik zei verschrikkelijke dingen, reageerde impulsief en haalde een heleboel stomme, riskante shit uit.

Ik denk niet graag terug aan die tijd. Het is geen fijne herinnering dat ik op een keer wegging met mijn vriendinnen en vierentwintig uur spoorloos was, zodat Eli doodongerust was. Dat ik zijn teamshirt verknipte uit wraak, omdat hij me op mijn kop had gegeven waar de burens bij waren. Dat ik na een pilletje mijn maagdelijkheid verloor aan een of andere sukkel die volhield dat een rijbewijs alleen maar een truc is van de overheid om je klein te houden. Kortom, ik was vroeger geen lieverdje. Ik probeer tegenwoordig mijn verdriet niet als excuus te gebruiken: ik heb me stom gedragen, egoïstisch en gedreven door woede. Ik betreur veel van wat ik gedaan heb vanaf ongeveer mijn twaalfde tot... Misschien bevind ik me nog steeds in mijn berouwperiode. In elk geval probeer ik een en ander nog steeds goed te maken.

En toch was verhuizen naar Schotland een goede beslissing. Daar heb ik beslist geen spijt van. Op mezelf aangewezen zijn gaf me de ruimte waaraan ik behoefte had, dwong me om volwassen te worden en maakte mijn hoofd leeg op manieren die ik niet had kunnen verwachten. Toen ik op mijn twintigste terugkeerde naar Austin was ik een beter mens.

Ik schreef me in aan de universiteit van Texas om een master te halen in natuurkunde. Ik ging weer bij mijn broer wonen en kwam erach-

ter dat hij niet alleen een prima kerel was, maar tevens voortdurend vergat om streamingdiensten op te zeggen, zodat ik de beschikking had over eindeloos vertier. Ik nam weer contact op met een paar schoolvriendinnen die ik geghost had in mijn verlangen om met alles te breken, onder wie Jade. Ik ging weer schaatsen, gaf me op als vrijwilliger bij de plaatselijke ijsbaan en bracht kinderen de beginselen bij. Ik ontdekte dat ik het leuk vond om oude meubels te restaureren en ging minstens twee keer per week naar geitenyoga. 'Je hebt een mooi volwassen leven opgebouwd op de ruïnes van een rottige puberteit,' zei mijn therapeut een keer. Dat mentale beeld bevalt me wel. Het concept van het leven als iets wat ik kan kiezen, dagelijks kan cultiveren, beheeren en koesteren. Mindful zijn in plaats van reactief.

En toen, iets minder dan een jaar geleden, vertelde mijn mentor me over een stage. Numerieke natuurkunde. Vloeistofdynamica. Jupiters maan Io en al die heerlijk actieve vulkanen. Echt iets voor mij.

Als ik het deed, zou ik moeten verhuizen naar een voorstadje van Genève.

'Fuck, dat is fantastisch,' zei Eli toen ik het hem vertelde, met dezelfde glimlach die hij had na het winnen van een ijshockeywedstrijd. Trots. Blij. Voldaan. *'Gastwetenschapper bij CERN? Daar kun je je hele leven over opscheppen, Maya. Het legt de hele wereld voor je open.'*

'Misschien. Maar de vorige keer dat ik zo ver weg verhuisde, stormde ik in feite het huis uit en smiet ik de deur achter me dicht. Dus nu weer weggaan geeft me een beetje het gevoel dat... ik weet het niet.'

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. Hij greep mijn schouder stevig vast. *'Dat is totaal niet te vergelijken. Nu heb je een doel. Je loopt nu niet ergens voor weg.'* En daar had hij gelijk in. Alleen beschikte Eli niet over alle informatie.

Nog steeds niet.

'Goed?' vraagt de chauffeur. Hij wijst naar de airco en vangt mijn blik via de achteruitkijkspiegel. Hij maakt een bocht, waarbij het luchtverfrisserboompje heen en weer zwaait. *Arbre Magique*, verklaart het blijmoedig. 'Meer? Meer koud?'

Ik schud mijn hoofd en glimlach, wat me mijn tweede knipoog van die dag oplevert.

Zitten we nu te flirten? Sta ik op het punt me in een stomende affaire te storten met een krasse vent van in de zeventig (of een vent van in de vijftig die er bijzonder verweerd uitziet)? Zit ik vast in een toxisch patroon van oudere mannen? Ga ik –

‘Is dit niet schitterend?’ vraagt Avery, en ik ben oprecht opgelucht dat ze me wegtrekt van die heilloze gedachtegang.

‘Nou. Zo mooi, het zou verboden moeten zijn.’

We zijn bijna in Taormina, onze eindbestemming, die maar net een uur rijden is vanaf het vliegveld. Tijdens mijn studie heb ik talloze weekendtripjes gemaakt door heel Europa, uitgelokt door goedkope vliegtickets en nog goedkopere hostels, waar het verblijf stevast nog net niet uitdraaide op een orgie. Vreemd genoeg ben ik echter nog nooit in Zuid-Italië geweest of op een van de eilanden. Hoe verder we van Catània verwijderd raken, hoe harder ik mijn voorhoofd tegen het raam druk. De heuvels rollen voorbij, bedekt met olijf- en wijngaarden, zo gezond en rond en overvloedig in de late ochtendzon dat ik me bijna getergd voel. Akkers maken plaats voor dorpjes opgetrokken uit witte natuursteen, gevolgd door dichte bossen en struiken, en dan...

God, de oceaan.

‘Hoe heet deze zee ook alweer?’ vraag ik Avery, terwijl ik kijk hoe het licht weerkaatst vanaf het glinsterende water. Niet de Tyrreense Zee. En ook niet de Middellandse Zee. ‘De Ioonse Zee?’

‘Ionische,’ corrigeert ze me. Haar toon is beleefd – de intonatie van intelligente, beschaafde mensen die anderen niet het gevoel willen geven dat ze dom of minderwaardig zijn. Het afgelopen uur is ze aldoor heel aardig geweest. Tiny is ook dol op haar en dat is wederzijds: toen hij haar een lik over haar wang gaf met zijn slobbertong deinsde ze niet eens terug. Ik moet zien dat ik dit mens iets onaangenaams laat doen en wel nu meteen. Ik heb toestemming nodig om onhebbelijk slecht over haar te denken. *Ik ga jou niet aardig vinden, Avery. Hou op met zo leuk te zijn.*

‘O ja. Ben jij hier ook voor het eerst?’

Ze knikt. ‘Doorgaans laat ik niet zo veel van mijn innerlijke nerd zien als ik iemand net ken, maar...’ Ze haalt een boek uit haar imitatie-leren tas. De rug is gekreukt en gebarsten, alsof er flink in gelezen is.

Het is een van die ouderwetse reisgidsen die de mensen vroeger gebruikten, voordat iedereen internet in zijn zak had. Uit de bladzijden steken tientallen tabjes. *Taormina*, luidt de titel.

Mijn bovenlip krult op. ‘Dit is serieus nerdy. Vertel me alsjeblieft dat je er geen aantekeningen in hebt gemaakt.’

‘O.’ Ze knippert met haar ogen, uit het veld geslagen. Even kijkt ze confuus, gekwetst, maar dan vertrekt haar gezicht weer tot een masker. ‘Uh, nee hoor. Alleen maar een paar opmerkingen.’

‘Mooi. Want dat zou wel erg...’ Ik haal iets uit mijn rugzak. ‘Cringe zijn.’

Het is dezelfde reisgids. Zelfde uitgever, zelfde titel. Een beetje af-tands, aangezien ik ezelsoren prefereer boven tabjes, maar aan alle kan-ten steken er gele briefjes uit vol opmerkingen – *Botanische tuin, Zou Rue prachtig vinden, Mooie wandeling, Kijk of het geopend is*. Avery bestudeert het boek en kijkt me dan aan met een grijns. Op dat mo-ment stopt de auto voor een villa. Ik zie twee mannen buiten staan en mijn maag maakt een salto.

‘Zijn we nu net besties geworden?’ vraagt ze, nog steeds grijnzend.

Dat is preciés waar ik bang voor ben.